

yunanistan'da syriza'nın ihanetinin siyasi dersleri

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi

ocak 2016

Bu broşürde yer alan metin,
Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin yayın organı
*Dünya Sosyalist Web Sitesi'*nden (wsws.org)
ve *Toplumsal Eşitlik'*in web sitesi toplumsalesitlik.org'dan alınmıştır.
İletişim için: iletisim@toplumsalesitlik.org
toplumsalesitlik@gmail.com

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin 13 Kasım 2015 tarihli açıklaması

1. İşçi sınıfı için muazzam bir stratejik deneyim

Yunanistan'da Başbakan Alexis Tsipras'ın önderliğindeki Syriza'yı (Radikal Sol Koalisyon) yeniden iktidara getiren Eylül 2015 seçimleri, işçi sınıfı için muazzam bir stratejik deneyim olduğu kanıtlanmış bir döneme son vermiştir.

Syriza, Ocak ayında iktidara yürürken, Avrupa Birliği'nin (AB) kemer sıkma önlemlerine son vermeyi vaat etmişti. AB'nin azılı toplumsal saldırıları, Yunanistan'ı, işçilerin yaşam standartlarına ve temel haklarına yönelik, 2008 çöküşünden itibaren devam eden acımasız saldırıların merkezine yerleştirmişti ve uluslararası ölçekte milyonlarca işçi ve genç, Yunanistan işçi sınıfının mücadelelerini izliyordu. Medyadaki haberler, AB politikacılarının Syriza'ya yönelik eleştirileri ve bizzat Syriza'nın açıklamaları, kitlelerin, Tsipras ile onun maliye bakanı Yanis Varoufakis'in Yunan kapitalizmi ve uluslararası kapitalizm ile kapışmaya hazır ateşli insanlar olduklarına inanmasına yol açmıştı.

Yunanistan'ın hem içinde hem de dışında, kendilerini "kapitalizm karşıtı" ya da "solcu" olarak gösteren çok sayıda parti, Syriza'nın iktidara gelmesini, solun zaferi ve hem Avrupa'da hem de uluslararası ölçekte kemer sıkma politikalarına karşı mücadele için bir model olarak selamladı.

Bununla birlikte, sonraki sekiz ay içinde, Syriza, seçim vaatlerine bütünüyle ihanet etti. Syriza, iktidara gelmesinden yalnızca birkaç hafta sonra, Şubat ayında, AB'nin kemer sıkma önlemlerini genişleten bir anlaşmayı imzaladıktan sonra, Temmuz ayında, kemer sıkma önlemleri üzerine düzenlemiş olduğu referandumdaki ezici "hayır" oyunu ayaklar altına aldı ve parlamentodan kapsamlı bir yeni kemer sıkma-kurtarma paketini geçirdi.

Halk oylaması sonucunun bu apaçık çığnenmesi, kitleler üzerinde şok etkisi oluşturdu. Tsipras, Syriza'nın, AB'nin ve bankaların tercih edilen partisi olarak katıldığı Eylül ayında yenilenen ve katılımın düşük olduğu seçimleri, Yeni Demokrasi Partisi (ND) karşısında küçük bir farkla kazandı. Syriza, ikinci iktidar dönemine başlarken, şimdiden milyonlarca insanı işsizliğe, yoksulluğa ve açlığa mahkum etmiş olan kemer sıkma önlemlerini yoğunlaştırıyor.

Halk kitleleri, protesto hareketlerine hakim olmuş ve tüm tarihsel dönem boyunca sol siyaset olarak kabul edilmiş olan partilerin iflasıyla ve ihanetiyle karşı karşıya kalmış durumda. Ernesto Laclau gibi akademisyenlerin post-modern teorilerini izleyen bu

örgütler, şimdiki çağın “post-Marksist” olduğunu ilan ettiler. Orta sınıfın hali vakti yerinde kesimlerinde kök salmış olan bu örgütler, işçi sınıfının artık devrimci bir güç olmadığı; onun yerini ulusal, ırksal, cinsel ya da yaşam tarzına ilişkin kimliklerle tanımlanan toplumsal grupların almış olduğu konusunda ısrar ettiler.

Bu partiler, onlarca yıldır, politikalarını, gerçekte olmadıkları biçimde, radikal ya da kapitalizm karşıtı olarak yutturmuşlardı. Onların iktidardaki ilk deneyimi, bu iddiaları, işçi sınıfı zararına toplumun en zengin yüzde 10'luk kesiminin çıkarlarını ilerletmek için tasarlanmış kapitalizm yanlısı politikalara siyasi kılıf sağlayan bir aldatmaca olarak teşhir etmiştir.

Tsipras, Eylül ayında, Amerika Birleşik Devletleri'ne yaptığı seçim sonrası gezisinde, uzun vadeli, iş dünyası yanlısı gündemini samimi bir şekilde ortaya koymuştu. New York'taki Clinton Global Initiative'de [Clinton Küresel Girişimi] ABD'nin eski başkanı Bill Clinton tarafından sorgulanan Tsipras, şunları söylemişti: “Yabancı yatırımcıları memnuniyetle karşılıyoruz. Onlar, ülkeye değişim getirme yetkisi almış bir hükümet bulacaklar... Yunanistan, birkaç yıl içinde, yabancı yatırımcıların başlıca hedefi haline gelecek. Benim düşüncem ve arzum budur.”

Tsipras Yunanistan'a yatırımları nasıl çekecek? Avrupa'nın dört bir yanındaki hükümetler ücretlere ve sosyal yardımlara yönelik ağır saldırıları hızlandırırken, Syriza, kendi kesintilerinin, uluslararası ve Yunanistanlı yatırımcılara, Avrupa'daki en çok sömürülen ve en karlı emeği sunmaya devam etme imkanı sağlayacağını ummaktadır.

Tsipras'ın programı, Batı Avrupalı işçilerin kuşaklar boyu sahip olduğu temel sosyal hakların ortadan kaldırılması üzerine kuruludur. Yunanistan'daki patronlar, genel sağlık sigortasını korumanın maliyetlerinden muaf tutulmuştur. Syriza'nın emekli maaşları kesintileri, işçilerin, medyada tartışılan tamamlayıcı emeklilik sistemine para yatırmalarını gerektirecek daha kapsamlı bir planın parçasıdır ki bu plan, devlet tarafından finanse edilen emekliliğe ulaşma hakkına etkili bir şekilde son vermektedir. Yunanistan'ın 683 avroya düşürülmüş olan aylık asgari ücreti, artık, Hollanda veya Fransa gibi daha varlıklı avro bölgesi ülkelerindeki asgari ücret seviyelerinden çok, Çin'deki veya en yoksul Doğu Avrupa ülkelerindeki ücret seviyelerine yakındır.

Syriza deneyimi, işçi sınıfının, gençliğin ve sosyalist aydınların köklü bir yeniden yöneliminin gerekliliğine işaret etmektedir. 1930'lardan bu yana görülmedik bir küresel ekonomik krizle ve tüm kapitalist sınıfın azınlı saldırısıyla karşı karşıya olan işçi sınıfı, yeni, “sol” kapitalist hükümetleri seçerek kendisini savunamaz.

İleriye giden tek yol, işçi sınıfını Yunanistan'da ve uluslararası ölçekte seferber eden gerçek bir devrimci politikadan geçmektedir. Bu, kapitalist sınıfa yönelik doğrudan bir

saldırısı, onların servetlerinin kamulaştırılmasını; emekçilerin demokratik denetimi altına almak üzere, büyük bankalara ve üretici güçlere el konulmasını ve tüm Avrupa’da ve dünyada işçi devletlerinin kurulmasını gerektirir. Böylesi mücadeleler, Syriza gibi partilere karşı acımasız mücadele içinde işçi sınıfına siyasi önderlik sağlayacak olan Marksist partilerin inşasını gerektirmektedir.

Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin (DEUK), “sahte sol” Syriza gibi partilere karşı Troçkizmin sürekliliğini savunmasının tarihsel önemi budur. İşçileri, Syriza’nın “radikal sol” değil ama işçi sınıfına düşman, kemer sıkma politikalarına son verme vaatlerine ihanet edecek kapitalizm yanlısı bir parti olduğu konusunda uluslararası düzeyde uyarı yalnızca DEUK oldu. DEUK’un Syriza’ya yönelik ileri sürdüğü eleştirilerin doğruluğu, bütünüyle kanıtlanmıştır.

Tsipras’ın sicili, DEUK’un sahte sola karşı mücadelesinin hizipsel bir tartışma değil, ama uzlaşmaz biçimde karşıt sınıfsal eğilimler arasında bir mücadele olduğunu göstermiştir. Syriza, işçi sınıfını mali sermayenin talimatlarına ve Yunan kapitalist sınıfının ihtiyaçlarına tabi kılmaya çalışırken, DEUK, işçi sınıfı için devrimci bir perspektif geliştirme mücadelesi veriyordu.

2. Syriza’nın ihanetini gizleme ve gerekçelendirme çabaları

Kemer sıkma politikalarına karşı sürmekte olan mücadeledeki ilk adım, Tsipras’ın siciline ilişkin, Syriza ve müttefikleri tarafından geliştirilmiş savunmaları reddetmektir. Sekiz ay önce Syriza’nın seçimleri kazanmasını kemer sıkma politikalarına karşı ileriye atılmış bir adım olarak yücelten aynı güçler, şimdi, büyük bir çabayla, bu olayların önemini gizliyorlar.

Onların bazıları, bütün eylemlerine rağmen, Syriza’yı hala “radikal sol” bir parti olarak selamlıyor. Almanya’daki Sol Parti, Syriza’nın yeniden iktidara gelmesini, Yunan seçmenler, “bir kriz içinde, solcu bir hükümetin eski yozlaşmış partilere geri dönmekten daha iyi olduğuna” karar vermiştir diyerek kutladı.

Diğerleri, Syriza’nın AB’ye teslim olmasının Yunanistan’daki krize verilebilecek mümkün olan tek yanıt olduğu; dolayısıyla, hiçbir şekilde bir ihanet oluşturmadığı biçimindeki demoralize yaklaşımı ileri sürüyorlar. Londra’daki King’s College’de bir felsefe profesörü olan, Syriza’nın Sol Platform hizbinin (şimdiki Halkın Birliği partisinin) önde gelen üyelerinden Stathis Kouvelakis’in yaklaşımı budur. Kouvelakis, Britanya’daki Sosyalist İşçi Partisi’nin bir toplantısında şunları söyledi:

Bana göre, olup bitenleri anlamak istiyorsak, ‘ihamet’ sözcüğü uygun değildir. Elbette, nesnel olarak, halkın talimatına bir ihanetin söz konusu olduğunu;

halkın, son derece meşru biçimde, kendisini ihanete uğramış hissettiğini söyleyebiliriz.

Bununla birlikte, ihanet kavramı, genel olarak, insanın belirli bir anda, kendi yükümlülüklerinden vazgeçme yönünde bilinçli bir karar alması anlamına gelir. Bana göre, gerçekte olan şey, Tsipras'ın, samimi bir şekilde, görüşmelere odaklanmış bir yaklaşım ortaya koyarak ve iyi niyet sergileyerek olumlu bir sonuç elde edebileceğine inanmış olmasıydı ki onun sürekli olarak alternatif bir planı olmadığını söylemesinin nedeni de buydu.

Syriza'nın suçlarını gizlemeye yönelik ne acınası bir çaba! Kouvelakis, bir sınıf çözümlemesinin yerine ucuz psikolojik kurguyu geçirmektedir. O, dinleyicilerinden, AB liderlerinin kemer sıkma her hangi bir azalmayı hoş görmeyeceklerine ilişkin yinelenen açıklamalarına rağmen, Tsipras'ın, AB'nin sunacağı bir anlaşmayı kabul etmekten başka bir stratejiye sahip olmadığını açıklayarak, onları kemer sıkma taleplerinden vazgeçmeye ikna edebileceğini gerçekten varsaydığına inanmalarını istiyor.

Bu açıklama hiçbir şeyi aydınlatmamaktadır. Tsipras, iktidara geldiğinde, yirmi yıldan uzun süredir politikanın içindeydi ve o noktada, uluslararası ölçekte devlet ve sermaye sahipleri ile yakın ilişki halindeydi. Onun, Kouvelakis tarafından sunulduğu gibi siyasi olarak masum olduğunu iddia etmek inandırıcı değildir. Tsipras'ın hayal edilebilecek en saf insan olduğu kabul edilse bile, Kouvelakis'in Syriza'yı savunusu, AB tahmin edildiği gibi kemer sıkma konusunda ısrar ettiğinde Tsipras'ın neden tam teslimiyete karşı bir alternatif geliştirmedeğini açıklamıyor.

Tsipras'ın kararlarını belirleyen sınıfsal etmenleri kavramak zor değildir. O, Yunanlıların en zengin yüzde 10'unun avro para biriminde kalmaktaki çıkarlarını, bankaları ve Yunanistan'ın AB'ye ve NATO'ya bağlılığını koruyacak şekilde davranmıştır. Mevcut kemer sıkma politikalarına yönelik kitlesel muhalefeti grevler ya da protestolar yoluyla harekete geçirme yönünde herhangi bir girişim, onun Eylül ayındaki seçimlerin hemen ardından dile getirmiş olduğu kapitalizm yanlısı gündeme karşı gelecekti.

Her şeyden önce, Tsipras'ın Ocak ayında göreve başladığındaki niyetleri, son tahlilde konu dışıdır. Onun başlıca kararları (Şubat ayında bir AB kemer sıkma protokolü imzalaması; Temmuz referandumundaki "hayır" oyunu çiğnemesi ve yeni bir kemer sıkma kurtarmasına imza atması; nihayet, Ekim ayında bir kemer sıkma bütçesi sunması), AB'nin kemer sıkma talimatını uygulama yönündeki sarsılmaz bir kararlılığı ortaya koydu. Bu eylemler, Syriza'nın kemer sıkma son vermeye yönelik seçim vaatlerine açık bir ihanet oluştuyordu.

Kouvelakis'in Tsipras'ın sicilini temize çıkarmaya yönelik beceriksiz girişimi, onun daha kapsamlı kaygısı ile sıkı sıkıya bağlantılıdır: Syriza'ya karşı solda bir alternatifin ortaya çıkmasını engellemek.

Kouvelakis, aynı SWP toplantısında, "Siyasi mücadelede doğrulanmanın ya da yenilgiye uğratılmanın ne anlama geldiği konusunda daha genel bir düşünceyi eklemek istiyorum. Bana göre, bir Marksist için gerekli olan şey, bu kavramların bir tür tarihselleştirilmiş anlayışıdır. Bir yandan, söylenenlerin, doğru oldukları kanıtlandığı için doğrulandığı söylenebilir. Bu, alışıldık, 'ben böyle olacağını söylemişim' stratejisidir. Ama bu düşünceye somut bir güç sağlayacak durumda değilsen, siyasi olarak yenilgiye uğramışsındır." dedi.

Kouvelakis'in mesajı bütünüyle siniktir. O, Syriza'nın sol karşıtlarına, gerçekte şunları söylemektedir: "Syriza'ya yönelik eleştirilerinize rağmen, bizim ihanetimizi engelleyebilecek durumda değildiniz. Devlet iktidarını elinde tutan bizler, kendi gerici politikalarımızı uyguluyoruz. Ama bizi eleştiren sizler, 'ben böyle olacağını söylemişim' demekten başka bir şey yapamıyorsunuz."

Oysa Kouvelakis gibi Syriza savunucuları ne kadar inkar etmeye çalışırsa çalışsın, Syriza'nın ihaneti ile ilgili deneyimin siyasi sonuçları olacaktır. İşçi sınıfı, sahte solun sınıfsal karakterine ilişkin acı ve unutulmaz bir ders almıştır.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi, siyasi durumu anlamış ve işçilere gerçekleri anlatmış olduğunu belirtmekte tereddüt etmiyor. Proleter devrimci bir eğilim, işçi sınıfı içindeki saygınlığını böyle oluşturur ve sosyalist devrimde ona önderlik etmeye böyle hazırlanır. İşçi sınıfı, Syriza ve dünyanın dört bir yanındaki diğer gerici hükümetlerle kozunu, başka bir yolla değil ama bu süreç üzerinden, "somut olarak" paylaşacaktır.

3. Uluslararası Komite işçi sınıfını Syriza konusunda nasıl uyardı?

DEUK'un internet yayını *Dünya Sosyalist Web Sitesi* (WSWS), Yunanistan'da George Papandreou'nun sosyal demokrat PASOK partisinin iktidara gelmesinin ardından 2009'da patlak veren borç krizini yoğun bir şekilde ele aldı. WSWS, en baştan itibaren, işçileri, Syriza'ya, Yunanistan Komünist Partisi'ne (KKE), Antarsya'ya ve PASOK ile onun egemenliğindeki sendika bürokrasisine uyarlanmış benzeri gruplara güvenmemesi konusunda uyardı.

WSWS, Mayıs 2010'da, PASOK, Yunanistan'daki ilk kemer sıkma paketini kabul ettiği zaman şu uyarıda bulunmuştu: "İşçi sınıfının bağımsız bir siyasi stratejisi, muhalefetin seferberliğine son vermeye çalışan sendikalarla ve orta sınıf örgütlerle doğrudan çatışmaktadır. Yunanistan'da, sendikalar ve onların Yunanistan Komünist Partisi ile

Syriza'yı kapsayan müttefikleri, Papandreou ile ittifaklarını ve siyaset kurumu içindeki rollerini sürdürmeye kararlıdır. ... Bu kesimler, Papandreou'nun sosyal demokrat PASOK partisini etkileme perspektifini geliştirerek, aynı başka yerlerdeki benzerleri gibi, bilinçli olarak, işçileri devlete, milliyetçi politikalara ve bankaların kemer sıkma programlarına tabi kılmaya çalışmaktadırlar."

PASOK, o zamanlar (önce Papandreou yönetiminde, ardından da AB tarafından dayatılmış olan ve ND ile aşırı sağcı Laos'u [Halkın Ortodoks Seferberliği –çev.] kapsayan "teknokratlar" hükümetinde), Avrupa'da işçi sınıfına karşı II. Dünya Savaşı'ndan beri girilmiş en yıkıcı toplumsal saldırıya önderlik ediyordu. Yaşam standartları düştü, milyonlarca insan yoksullaştı. Bu, ND ile birlikte, CIA destekli Albaylar Cuntası'nın 1974'te devrilmesinden beri Yunanistan'daki başlıca hükümet partisi olan PASOK'u paramparça etti.

Mayıs 2012'deki seçim kampanyasında PASOK çöker ve Syriza ND'nin ardından ikinci parti olarak gelirken, WSWS, Syriza'nın gerici programı hakkında şu uyarıda bulunmuştu: "Şimdi AB'de tartışılmakta olan ve Tsipras'ın umut bağladığı 'Büyüme Anlaşması', sorunlu bankalar için ek fonlar sağlanmasından ve rekabet yeteneğini arttırmaya yönelik 'yapısal reformlar'dan, yani esnek çalışma koşullarından ve daha düşük ücretlerden oluşmaktadır. Kamu harcamalarındaki kesintiler tüm şiddetiyle devam edecektir. Syriza, Yunanistan'daki seçimleri gerçekten kazanması durumunda, bu tür saldırıların hayata geçirilmesinde önemli bir rol oynayacaktır."

ND'nin 2012 seçimlerini kazanmasının ardından, başlıca emperyalist güçler, önemli Avrupa başkentlerini turlayan ve ardından 2013'te Washington DC ile New York'a giden Tsipras'ı hazırlamaya başladılar. Syriza'nın emperyalist güçler, medya ve sahte sol partiler tarafından teşvik edilmesini çözümlenen WSWS, şu sonuca vardı: "Syriza, önümüzdeki mücadelelerde, işçi sınıfının karşısına bir düşman olarak çıkacaktır. Onun amacı, iktidarda olsun ya da olmasın, kemer sıkma politikalarına yönelik halk muhalefetini kontrol altında tutmak ve mali sermayenin işçi sınıfı üzerindeki siyasi egemenliğini sürdürmektir."

Syriza, ND'nin kemer sıkma önlemlerine karşı artan grevlerle ve protestolarla geçen bir yılın ardından iktidara geldiğinde, WSWS şu yorumu yaptı: "Bir Syriza hükümeti, emekçiler için krizden çıkış yolunu temsil etmeyecek; tersine, devasa bir tehlikeyi ifade edecektir. Syriza, solcu görünümüne karşın, orta sınıfın hali vakti yerinde kesimlerine dayanan bir burjuva partisidir. Onun politikaları, toplumsal düzeni koruyarak kendi ayrıcalıklarını savunmaya çalışan sendika bürokratları, akademisyenler, uzmanlar ve parlamenterler tarafından belirlenmektedir. Onun önderi Alexis Tsipras, seçmenlere, Yunanistan'daki berbat kemer sıkma politikalarında

(çok küçük) bir azaltma vaat ederken, dışarıdaki banka ve hükümet temsilcilerine, bir Syriza hükümetinden 'korkacak bir şey olmadığı' sözü vermekten asla yorulmuyor."

Bu uyarılar, Syriza'nın iktidardaki sicili eliyle doğrulandı. Syriza, en başınan itibaren, onu göreve getirmek için oy vermiş olan milyonlarca insanın özlemlerinden korkmuş ve onlara karşı çıkmıştır. Syriza, AB'nin kemer sıkma politikalarına karşı uluslararası protestolar ve başka kitlesel muhalefet biçimleri çağrısında bulunmak yerine, Avrupa egemen sınıflarına yönelik bir sempati toplama atağı başlattı. Onun öngörüsü, sınırlı borç ertelemesi ve Avrupalı bankerlerin cömertliğine başvurarak sağlanacak diğer ödünler üzerinden, AB'den kemer sıkma politikalarında son derece sınırlı bir gevşetme elde etmekte.

Tsipras'ın ilk maliye bakanı Yanis Varoufakis, sonradan, *Observer* gazetesine, ilk AB görüşmelerine, içinde John Major'ın başkanlığındaki Muhafazakar Parti hükümetinin maliye bakanı, Thatchercı Lord Norman Lamont ile ABD eski hazine bakanı Lawrence Summers'ın da bulunduğu bir "Uluslararası Danışmanlar Kurulu" ile birlikte kaleme almış olduğu, "standart Thatcherci ya da Reagancı" ekonomi politikaları önerisiyle gittiğini anlattı.

Syriza yetkilileri, Berlin'in, bankaların ve diğer AB güçlerinin Yunanistan'a yönelik taleplerini ve tehditlerini tırmandıracak şekilde, kendilerini AB karşısında küçük düşürdüler. Varoufakis, 11 Şubat'ta Berlin'e yaptığı bir ziyarette, Almanya Başbakanı "Angela Merkel, büyük bir farkla, Avrupa'daki en akıllı politikacıdır. Bundan hiç kuşku yok. Onun maliye bakanı Wolfgang Schäuble, belki de entelektüel öze sahip tek Avrupalı politikacı." demişti.

Syriza, çıkarları Yunanistan'ın alacaklılarıyla görüşmelerinde göz önünde tutulan başlıca etmen olan Yunan burjuvazisinin yırtıcılığına karşı işçi sınıfını savunmak için tek bir önlem bile almadı. Syriza, iktidara gelmesinden sonraki aylarda on milyarlarca avroyu Yunanistan dışına gönderen Yunan mali sektör seçkinlerinin ekonomiyi sınırsız bir şekilde yağmalamasına izin verdi. Bankaları ulusallaştırmak ya da Yunan egemen sınıfının servetine, gücüne ve ayrıcalığına zarar verecek bir hamle yapmak şöyle dursun, sermaye kaçışını önlemeye yönelik kontroller uygulama yönünde hiçbir girişimde bulunulmadı.

Syriza, halkın değişim coşkusunun ve beklentisinin kırıldığından ve siyasi durumun istikrara kavuştuğundan emin olur olmaz, derhal AB'ye boyun eğdi. 20 Şubat'ta, seçim kampanyasının temeli olan Selanik Programı'nda vaat edilmiş son derece sınırlı reformlardan vazgeçerek, kemer sıkma protokolünü genişletmeyi ve yeni bir kemer sıkma önlemleri paketi önermeyi kabul etti. Syriza, dört gün sonra, sağlık, eğitim, toplu taşıma, yerel yönetim alanlarında ve diğer temel sosyal hizmetlerde yapılan

harcamalarda kesinti uygulama sözü verdi. Bunun ardından, Tsipras bu kesintileri uygulamak için hangi siyasi manevraya başvurursa vursun, Syriza'nın gerici sınıf karakteri konusunda hiçbir kuşku söz konusu olamazdı.

Bahar aylarında, AB göstermelik ödünler vermeyi bile reddederken, Tsipras, her zamankinden çaresiz şekilde, kabul etmiş olduğu kesintileri Yunan halkına anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

WSWS, 30 Nisan'da, Tsipras'ın AB kemer sıkma programı konusunda bir referandum düzenleme düşüncesini ilk kez ortaya attığı zaman, şu uyarıda bulundu: "Syriza, AB ile bir anlaşmaya varmak için, AB'nin kemer sıkma politikalarına son verme yönündeki seçim vaatlerini açıkça çığneyen derin sosyal kesintiler uygulamaya hazırlanıyor. Tsipras, Syriza'nın bu yüzden, AB tarafından dayatılmış ve Yunan halkının ezici çoğunluğunun karşı çıktığı politikalara demokratik bir meşruiyet cilası sağlamaya çalışmak için bir referandum düzenlemeyi düşüneceğinin işaretini verdi."

Nihayet Haziran ayında, Tsipras, 5 Temmuz'da AB'nin kemer sıkma paketi üzerine bir referandum düzenleneceğini açıkladı ve "hayır" oyu kullanılması çağrısında bulundu. Bunun, WSWS'nin uyarmış olduğu gibi, sinik bir siyasi sahtekarlık olduğunu, artık Syriza'nın destekleyicileri bile kabul ediyorlar. Tsipras, referandumu kaybetmeyi ve ortaya çıkacak "evet" oyunu, sağcı bir partiye iktidarı alma ve kesintileri uygulama yolunu açacak şekilde, bir istifa gerekçesi olarak kullanmayı planlamıştı.

Syriza'nın destekleyicilerinden ve hayranlarından biri olan kadim Pablocu Tarık Ali, *London Review of Books*'ta şunları yazdı: "Tsipras'ın ve yakın çevresinin bir 'evet' ya da çok az farkla 'hayır' sonucu çıkacağı beklentisi içinde olduğu artık bir sır değil. ... Tsipras neden bir referandum düzenledi ki? Merkel, danışmanlarına, 'O çok katı ve ideolojik', şikayetinde bulunmuştu. Bu yalnızca hesaplanmış bir riskti. O [Tsipras – çev.], 'evet' kampının kazanabileceğini düşünmüş ve istifa edip AB yardakçılarının hükümet kurmasını sağlamayı planlamıştı."

Bu değerlendirme, yalnızca, referandum manevrasının altında yatan sinik hesaplara ilişkin önceki değerlendirmeleri bir kez daha doğrulamaktadır. Syriza'nın eski maliye bakanı Varoufakis, referandumun ve Syriza'nın teslimiyetinin ardından, *Guardian*'a, "Ben de başbakan gibi, bizim desteğimizin ve hayır oylarının hızla ortadan kaybolacağını ummuş ve buna inanmışım." demişti.

Varoufakis'in *New Yorker* dergisinde yayımlanan bir kısa özgeçmiş, eski maliye bakanının referandum öncesindeki durumunu şöyle betimliyor: "Seçim sonuçlarından emin ve arından gelecek memnuniyetin daha şimdiden tadını çıkartan birinin gönül rahatlığı içindeydi. Onun hükümeti, solcu Syriza partisi kaybedecekti. Halk 'evet' oyu verecek, yani Varoufakis ile Alexis Tsipras'ın katlanabileceklerini söylemiş

olduğundan daha fazla ödün vermekten yana oy kullanacaktı. Varoufakis bakanlıktan istifa edecek ve bir daha Brüksel'deki ve Luksemburg'daki gün boyu süren toplantılara katılmak zorunda olmayacaktı..."

Varoufakis, *Guardian'a*, Tsipras'ın referandum hamlesinin ve ardından gelen yenilginin tek olası sonucunun Yunanistan'daki faşist parti "Altın Şafak'ın daha fazla güçlenmesi" olduğunu söyledi.

Buna rağmen, Syriza'nın müttefikleri, referandumu, belirleyici bir adım, hatta burjuva demokrasinin canlanması olarak övdüler. ABD'deki Uluslararası Sosyalist Örgüt, Syriza'nın Sol Platform'unun bir parçası olan Kızıl Ağ'ın bir açıklamasını yayınladı. Bu açıklamada, Tsipras'ın, "borç veren bankaların ultimatomunu geri çevirme, aşırı kemer sıkmayı dayatan yeni bir memorandum imzalamayı reddetme ve 5 Temmuz'daki referandumla halkın iradesinin ifade edilmesini isteme kararı, Yunan siyasetini dönüştüren bir karardır." iddiasında bulunuldu.

Açıklamada, unutulmaz bir şekilde, "SYRIZA, kolayca bir kemer sıkma partisine dönüştürülemez" deniyordu.

WSWS ise şu uyarıda bulunmuştu: "Tsipras, referandumun içeriğini işçi sınıfına kısa ve öz biçimde açıklasaydı, şunu söyleyebilirdi: Yazı gelirse AB kazanacak, tura gelirse siz kaybedeceksiniz. Syriza'nın beş yıllık kemer sıkma programını sona erdirmeye vaadiyle seçimi kazanmasından sadece beş ay sonra gerçekleşen bu referandum, AB'ye bir teslimiyete siyasi kılıf hazırlamak için düzenlenmektedir. Syriza'nın mücadeleye niyeti olsaydı, Yunanistan halkı tarafından zaten reddedilmiş olan AB kemer sıkma önlemleri üzerine bir referandum çağrısına ihtiyaç duymazdı."

Bununla birlikte, Tsipras'ın referandum planı, Yunan halkının, keskin bir şekilde sınıfsal çizgiler ekseninde kutuplaşmış bir oylamada AB'nin kemer sıkma programına yüzde 61'lik ezici "hayır" oyu kullanmasıyla, ters tepti. Halk, AB'den ve Yunan medyasından gelen, AB'nin bir "hayır" oyuna görülmedik bir mali krizi tetikleyecek şekilde Yunanistan'ı avro bölgesinden çıkartarak tepki göstereceği biçimindeki yoğun tehditlere meydan okudu. Oylamanın açık anlamı, Yunan işçi sınıfının kapitalizm ile bir hesaplaşmaya hazır olduğuydu.

Syriza, kitleleri aldatmak için çağrısını yapmış olduğu "hayır" oyunun zafer kazanmasından korktu ve dehşete kapıldı. "Gafil avlanan" Tarık Ali, *London Review of Books'ta* şunları yazdı: "Paniğe kapıldılar. Bir acil bakanlar kurulu toplantısı, onların tam çekilme durumunda olduğunu gösterdi. Onlar, Avrupa Merkez Bankası'nın Yunanistan Devlet Bankası'ndan sorumlu görevlisinden kurtulmaya karşı çıktılar ve bankaları ulusallaştırmayı reddettiler. Tsipras, referandum sonuçlarını kabul etmek yerine teslim oldu."

Tsipras, AB üyesi devlet başkanlarıyla sert görüşmelerin yaşandığı birkaç haftanın ardından, AB tarafından şimdiki kadar bir defada dayatılmış en aşırı paket olan 13 milyar avroluk bir kemer sıkma paketini kabul etti.

WSWS'nin referandumun karakterine ilişkin uyarıları, ardından yaşananlar eliyle doğrulandı. "Hayır" oyu, işçi sınıfının mücadelecilik ruh halini ve Syriza'nın politikalarının gayrimeşruluğunu ortaya koymuştu; bununla birlikte işçi sınıfını kitlesel mücadelede seferber etmek için hiçbir şey yapmadı. Referandum, siyasi inisiyatifi kemer sıkma yanlısı güçlerle birlikte Tsipras'a verdi.

İşçi sınıfı ve Yunan halkının Temmuz referandumunda "hayır" oyu kullanmış olan büyük çoğunluğu, bunun ardından gelen Eylül 2015 seçimlerinde temsil edilmediler. Başlıca iki aday, Tsipras ve ND'den Maimarakis, açıkça kemer sıkma yanlısı kampanyalar sürdürdü. Tsipras, büyük bir kesimin oy kullanmadığı yenilenen seçimleri, beklendiği gibi, orada kemer sıkma karşıtı bir alternatif olmadığı için, ND'ye yönelik köklü düşmanlıktan hak etmediği halde yararlanarak kazandı.

Tsipras, yeniden seçilmesinden beri, AB ile eşgüdümlü olarak, Yunanistan işçi sınıfının sosyal haklarına yönelik vahşi bir saldırıda Syriza'ya önderlik etmektedir. Onun kemer sıkma bütçesi, asgari emeklilik düzeylerinde yüzde 20 kesinti içermektedir. Syriza, yüz binlerce ailenin olası kitlesel tahliyesine zemin hazırlayacak şekilde, bankalara ipotekli borçlanma ödemelerini geciktiren ev sahiplerinin evlerinden çıkartılmasını önleyen devlet korumasına son verme yönündeki girişimlerin başını çekiyor. Eğer daha fazlasına ihtiyaç duyuluyorsa, bu barbarca saldırılar, işçi sınıfının kendisini, yalnızca Syriza'ya karşı kararlı bir mücadele içinde savunabileceğinin doğrulanmasıdır.

4. Syriza'nın kökenleri ve evrimi

Syriza tarafından gerçekleştirilen ihanet gökten inmedi. Syriza, kendisini "Radikal Sol" bir parti olarak pazarlamasına karşın, uyguladığı politikalar onun tarihinden kaynaklanmaktadır. Syriza, kurulduğundan beri, işçi sınıfına ve Marksizme düşman bir burjuva partisiydi.

Syriza, 2004'te, Synaspismos (Koalisyon ya da SYN) örgütü etrafında toplanmış çeşitli küçük-burjuva partiler [koalisyonu –çev.] olarak ortaya çıktı. O zamanlar, Tsipras, KKE ile birlikte Yunan Stalinizminin çökmesinin başlıca kalıntısı olan SYN'nin genç bir önderiydi. Onun kendine çektiği DEA (Enternasyonalist İşçi Solu, SSCB'yi "devlet kapitalisti" bir toplum olarak ilan etmiş Troçkizm karşıtı bir grup) gibi gruplar, Albaylar Cuntası'nın 1974'te çökmesinin ardından ortaya çıkmış olan öğrenci hareketinden doğmuştu.

Bu öğrenci hareketi, kapitalizmin, faşizm, Yunan İç Savaşı ve onu izleyen askeri diktatörlükler eliyle Yunan halkının geniş kesimleri içinde gözden düşmüş olduğu koşullarda gelişmişti. Öğrenciler, onlara tanınma ve belirli bir siyasi etki sağlayan PASOK'un kontrolündeki sendikaların ilan ettiği protestolara ve grevlere seve seve katıldılar. Bununla birlikte bu, söz konusu öğrencilerin proleter devrim perspektifini destekledikleri anlamına gelmiyordu.

Onlar, küçük-burjuva aydınları içinde 1968 sonrasında uluslararası ölçekte yaşanan yaygın sağa kayma ile uyumlu bir şekilde evrildiler. O yıl, Sovyet ordusu Prag Baharı ayaklanmasını ezmüş ve Fransız Komünist Partisi, iktidarın Mayıs-Haziran 1968 genel grevinin ardından işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini engellemişti. Stalinist partiler, işçi sınıfının ve gençliğin yaygın radikalleşmesinin ortasında, kurulu düzenin savunucuları olarak açığa çıkıyorlardı. Onlar artık, Sovyet bürokrasisinin karşı-devrimci dış politikası ile uyumlu olarak daha önce oynamış oldukları, işçi sınıfı içinde toplumsal protestoları kontrol etme ve devrimci mücadeleleri engelleme rolünü oynayamıyorlardı.

Bununla birlikte, orta sınıfın öğrenci hareketi içinde temsil edilen kesimleri, Stalinizmin teşhirine, işçi sınıfı içinde gerçekten devrimci partiler inşa etmeye çalışarak tepki göstermediler. Onlar, bunun yerine, sol ya da sosyalist söylemi, işçi sınıfının devrimci bir güç olarak reddedilmesini ve Lenin ile Troçki'nin önderliğinde 1917'de Rusya'da kapitalizmi devirmiş olan Bolşevik Parti gibi devrimci partilerin inşası mücadelesine karşı çıkmayı gerekçelendirmek için kullandılar.

Onlar, [partiyi –çev.], bunun yerine, Syriza'nın Yunan küçük-burjuva politikasındaki başlıca rakiplerinden biri olan Antarsya'nın önderlerinden Panagiotis Sotiris'in belirttiği gibi, orta sınıf içinde inşa etme peşinde koşular. Sotiris, o zamanlar, *Jakobin* adlı dergiye, "biz tam olarak, solun üniversiteler bünyesinde yeniden gruplaşması gibi birleştirici deneylerin daha stratejik bir karakter taşıdığını düşünüyorduk. Onlar, örgüt ya da parti inşasının geleneksel biçimlerine karşı, radikal solun bu şekilde yeniden oluşmasına yardımcı olabilirlerdi."

Bu tür küçük-burjuva politika biçiminin teorik ve siyasi temelleri, Britanya'daki Essex Üniversitesi'nde Syriza'nın mevcut önderlerinden çoğunu eğitmiş olan Arjantinli profesör Ernesto Laclau gibi postmodernist ve "post-Marksist" entelektüeller tarafından sağlanmıştı. Onun Belçikalı akademisyen Chantal Mouffe ile birlikte kaleme aldığı ve yaygın biçimde okunan 1985 yılındaki *Hegemonya ve Sosyalist Strateji* adlı kitabı, işçi sınıfına ve Marksizme yönelik topyekün bir saldırı başlattı.

Laclau ve Mouffe, okurlarına, "klasik söylemin 'işçi sınıfı' gibi mükemmel biçimde birleşmiş ve homojen bir etmen düşüncesini bir yana bırakma" çağrısı yapıyordu. İşçi

sınıfının ve sosyalizm ya da sosyalist devrim için nesnel sosyoekonomik koşulların varlığını reddeden Laclau ve Mouffe, şunları yazdılar: “‘Hakiki’ işçi sınıfı ve onun sınırları arayışı yanlış bir meseledir ve bu yüzden, herhangi bir teorik ve siyasi geçerlilikten yoksundur. Bu, açıkça, ... sosyalizme olan temel ilginin, mantıksal olarak, ekonomik süreçlerde belirlenmiş konumlardan çıkartılmayacağı anlamına gelir.”

Laclau, işçi sınıfının devrimci rolüne ilişkin reddini, zaman içinde, kapitalist toplumu kavramaya yönelik her türlü girişime, her zamankinden daha açık bir şekilde akıldışı bir düşmanlığa dönüştürdü.

1991 yılında kaleme aldığı “Tanrı bilir” başlıklı bir deneme yazısında “‘akıl’ emperyalizmi”ne karşı çıkan Laclau şunları yazıyordu: “Gelin, işçi sınıfının hala başlıca tarihsel özne olup olmadığına ya da tarihsel özne rolünün yeni toplumsal hareketlere geçip geçmediğine ilişkin tartışmayı göz önünde bulunduralım. Ben, sorunun bu şekilde formüle edilmesinin, hala, onun geçersizleştirmeye giriştiği eski yaklaşıma hapsedildiğini iddia ediyorum. Çünkü o, tarihsel değişimin, akıl yoluyla kavranabilen tarihsel ve toplumsal bütünlük eliyle tanımlanan tek bir ayrıcalıklı etmeninin var olması gerektiği düşüncesini sürdürmektedir. Fakat sorgulanması gereken tam da bu son varsayımdır.”

Synaspismos (SYN), krizin ve Andreas Papandreou başkanlığındaki PASOK hükümetinin çöküşünün ortasında, Şubat 1989’da oluşurken, orta sınıflar içinde egemen olan çılginca akıldışı düşünceler böyleydi. SYN, KKE ile Yunan Sol Partisi arasında bir seçim koalisyonuydu. Yunan Sol Partisi’ne, KKE’den ayrılmış Stalinist bir eğilim olan “Avrupa Komünizmi savunucuları” (Avrokomünistler) egemendi ama o, aynı zamanda, PASOK’un eski üyesi Nikos Konstantopoulos gibi burjuva politikacıları da kapsıyordu.

Stalinizmin Avrokomünist karşıtlarının, Kremlin bürokrasisine karşı Troçki ve Dördüncü Enternasyonal tarafından geliştirilmiş olan Marksist muhalefet ile hiçbir ortak yanı yoktu. Troçki, asalak bürokrasinin devrilmesi için Sovyet işçi sınıfı eliyle gerçekleştirilecek bir siyasi devrimi, işçi demokrasisinin yeniden kurulmasını ve Ekim Devrimi’nin temel toplumsal kazanımlarını savunurken, Avrokomünizm, Stalinizmin sağa doğru bir açılımıydı.

Avrokomünistler, Laclau tarafından dile getirilen Marksizm karşıtı düşüncelerin bizzat Stalinist partiler içindeki artan etkisini yansıtıyorlardı. Onlar, devrimden, Marksizmden ve Ekim Devrimi’nden açıkça vazgeçerek, kendi egemen sınıfları ile daha sıkı işbirliği yapmak amacıyla Moskova ile aralarına mesafe koymaya çalıştılar. İtalyan ve İspanyol komünist partilerinde egemen olan bu eğilim, Moskova’daki

Stalinist bürokrasinin Mikhail Gorbaçov yönetiminde kapitalizmi yeniden kurma ve Sovyetler Birliği'ni ortadan kaldırma yöneliminin habercisiydi.

SYN'nin oluşması, Yunan Stalinizminin bütün türlerinin işçi sınıfına yönelik çığır açan ihanetinin başlangıcıydı. Andreas Papandreou hükümeti çöktüğünde ama ND sonraki seçimleri kazanmadığında, SYN, ND ile bir koalisyon hükümeti kurdu. Bu, Stalinistleri, hem 1946-1949 Yunan İç Savaşı'nda hem de 1967-1974 Albayla Cuntası döneminde işçi sınıfı muhalefetini kanla boğmuş olan Yunan sağ ile ittifaka sokmuştu. Bu koalisyon, sonradan, 1990'da bozulana kadar, PASOK'u da içerecek şekilde genişletildi.

KKE ve Syriza'nın öncülleri, burjuvaziye, artık sıkı sıkıya kapitalist düzenin kampında olduklarının işaretini vermişlerdi. SYN yetkilileri, ND ile koalisyon hükümeti sırasında, içişleri ve adalet bakanları olarak hizmet ettiler. Dolayısıyla, onlar, işçilerin, Troçkist hareketin ve bizzat KKE'nin üyelerinin II. Dünya Savaşı'nın ardından başlayan Yunan İç Savaşı ve Albaylar Cuntası sırasında maruz kaldığı toplu katliamlarla ve işkencelerle ilgili belgelere hakimdiler. SYN, bu suçları soruşturmamakla kalmadı; sorumluların cezalandırılmasını mümkün kılacak olan çok sayıda belgenin ortadan kaldırılmasına da izin verdi.

Bir yıl sonra, SYN'nin Sovyet bürokrasisi içindeki müttefikleri, işçi sınıfını yağmalayacak ve Sovyetler Birliği'ni emperyalist müdahaleye açık hale getirecek şekilde, SSCB'yi dağıtıp, kapitalizmi yeniden kurdular. KKE ve Syriza'nın öncülleri, bu devasa suçlarla birlikte, işçi sınıfının 20. yüzyıldaki mücadeleleriyle olan eldeki her türlü bağı koparmış olduklarını gösterdiler. KKE, 1991'de SYN ittifakından ayrıldı ama SYN'yi önceki "Avrokomünistler" in güçlü bir kalesi olarak bıraktı.

Hem SYN hem de KKE, Sovyet bürokrasisinin karşı-devrimci politikalarına bağlı partilerden açıkça burjuva partilere dönüşümlerini tamamlamışlardı.

Syriza içindeki diğer eğilimler (DEA, Maocu ve çevreci oluşumlar, KKE'den ayrılanlar), bu kapitalizm yanlısı temel üzerinde Syriza'ya katılacaklardı. 2000 yılının başlarına gelindiğinde, DEA'dan Panos Petrou'nun, Syriza'nın kurulmasına ilişkin bir makalede yazdığı gibi, SYN, "seçimlerde gerileme içindeydi, parlamentoda temsil için gerekli seçim barajını aşmaya yetecek oyu alamama tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bu, onun önceki yıllarda izlediği ve partiyi PASOK'un uydusu gibi gösteren merkez-sol politikaların sonucuydu."

Syriza'nın 2004'te kurulması, daha "sol" bir görünümü korumayı ve Irak savaşı karşıtı protestolara katılan diğer partileri kendine katarak SYN'yi yaşatmayı amaçlayan bir manevraydı. Petrou'nun belirttiği gibi, "SYN'nin önderliğine göre, Syriza, en

fazlasından, parlamentoya girmek için yüzde üçlük ulusal seçim barajını aşmaya yardımcı olacak bir seçim ittifakıydı.”

Onların rolü, Syriza içindeki toplumsal tabakaların artan servetini ve tutuculuğunu yansıtıyordu. Syriza bakanlarının büyük mevduat hesaplarına ve çok sayıda konutuna ilişkin haberlerin ortaya koyduğu üzere, eski öğrenciler, onları hali vakti yerinde orta sınıfa yerleştirecek kariyerler edinmek üzere mezun olmuşlardı. Avrupa ekonomisinin finansallaşmasından, yükselen bir gayri menkul piyasasından ve avronun devreye girmesinden yararlanan bu kesimlerin Laclau’yu ve benzeri yazarları okumaları, onları kapitalizmin gerçek değerine inandırmıştı.

Onların ruh hali, son ifadesini, Laclau’nun sınıf mücadelesini, hatta toplumsal sınıf kavramını reddetmesinde buldu. Laclau, 2007 yılında yayımlanan *İdeoloji ve Post-Marksizm* adlı eserinde, “kapitalizm karşıtı’ bir mücadelenin öznelere çok sayıdadır ve ‘sınıf’ gibi basit bir kategoriye indirgenemez. Mücadelelerin çoğulluğuna tanık olacağız. Toplumumuzdaki mücadeleler, küreselleşmiş bir çağa girdiğimiz ölçüde artma eğilimi gösterecekler ama onlar giderek daha az ‘sınıf’ mücadeleleridir.”

Syriza hükümetinin Yunan işçilerinin yaşam standartlarının devasa geriletilmesini sürdürmedeki rolü, bu tür akıldışı ve Marksizm karşıtı düşüncelerin gerici sonuçlarını göstermektedir. Gerçekliğin akıl yoluyla kavranamayacağına ilişkin gerici ısrar ve işçi sınıfının reddedilmesi, yalnızca adı “sol” olan küçük-burjuva partilere teorik bir yakıt sağlamıştır. Syriza, Yunanistan’ın ekonomik intiharı anlamına gelen akıldışı kemer sıkma politikalarını, geniş emekçi kitlesini bütünüyle hiçe sayarak uygulamaktadır.

5. Syriza’nın “solcu” suç ortakları

İşçi sınıfının kemer sıkma politikalarına karşı mücadelesinin başlıca önkoşulu, bu tür kokuşmuş sahte sol siyasetten kopmaktır. Onların iflası, Eylül ayındaki seçimlerde anlamlı bir oy almak için Tsipras’ın ilk hükümetinin “solcu” karşıtları gibi görünen partilerin başarısızlığında açığa çıktı.

Sol Platform’un Syriza’dan ayrılmasının ardından Antarsya koalisyonundaki Maocu grupların desteğini kazanan Halkın Birliği (Laiki Enótita) partisi, parlamentoya aday sokmak için gerekli yüzde 3’ü bile elde edemedi.

Antarsya’nın geride kalan çeşitli Pablocu ve Maocu grupları kapsayan hiziplerini ve Savas Michael-Matsas’ın EEK’ini (İşçilerin Devrimci Partisi) bir araya getiren bir koalisyon, yüzde 0,85 oy aldı.

Yunanistan’da hüküm süren aşırı kriz ortamında elde edilen bu küçük oranlar, bu eğilimlerin Ocak 2015’ten Eylül 2015’e kadar oynadığı role ilişkin bir suç

duyurusudur. Onlar, hiçbir zaman kendilerini Syriza'dan köklü bir şekilde ayırt etme ya da kitleleri devrimci bir perspektife kazanma mücadelesi vermedikleri için ciddi bir destek almadılar.

Sol Platform, Syriza'ya soldan gelecek bir muhalefeti önlemeye hizmet edecek şekilde, Ocak ayından Temmuz ayına kadar, sadakatle Syriza içinde faaliyet gösterdi. O, Syriza'nın Şubat ayında kemer sıkma politikasını uygulama sözü vermiş olmasına rağmen hala solcu politikalar uygulayabileceği yalanını destekledi. Onun Syriza önderliğine seslenen bir kararında, "Önceki tavizinizin ciddiyetine rağmen, hala, yönelimi değiştirerek ve gerekli radikal ve sosyalist politikaları benimseyerek, bu durumu kurtaracak zamanınız var." deniyordu.

Sol Platform'un kendisini AB'nin kemer sıkma önlemlerine karşıymış gibi gösterme çabaları siyasi bir sahtekarlıktır. Sol Platform, Temmuz ayının sonunda, Syriza'nın merkez komitesinde, Tsipras'ın görüşmüş olduğu kemer sıkma önlemleri üzerine bir oylamayı önleme yönündeki çabaların başını çekti. Böylece, kemer sıkma önlemlerinin geçmesini sağlarken, aynı zamanda onlara karşı tavır almaktan kaçındı.

Sol Platform'un pırsık eleştirileri, Syriza'nın Temmuz ayındaki kemer sıkma anlaşmasını imzalamasının ardından Tsipras'ın AB ile ilişkilerine zarar verici bir hale geldiğinde, Tsipras hükümetini dağıttı ve onları partisinin milletvekili aday listesinden çıkarttı. Sol Platform, ancak bunun ardından, Syriza'ya ilişkin hayalleri pazarlamaya devam etmek ve işçi sınıfının Tsipras hükümetine karşı siyasi olarak bağımsız bir mücadelesini önlemek için, partiden ayrılıp Halkın Birliği partisini kurmaya karar verdi.

Sol Platform'un enerji bakanı olarak hizmet etmiş önderi Panagiotis Lafazanis, "Halkın Birliği, Syriza'nın en iyi programatik geleneklerini sürdürmek istiyor. Biz, daha radikal vaatlere bağlı kalmak istiyoruz." açıklaması yapıyordu.

Lafazanis'in Syriza'nın gerici sicilini savunmaya başvurması, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Antarsya'nın çeşitli hiziplerini, zamanın, Sol Platform ile Halkın Birliği partisii içinde doğrudan bir ittifaka girmeye uygun olduğuna ikna etti.

Michael-Matsas'a ve EEK'e gelince; onlar bunu, Syriza ve Yunan egemen sınıfı için yeni bir sol kılıf oluşturacak şekilde, Antarsya'nın diğer hizipleriyle bir "yeniden gruplaşma" fırsatı olarak gördüler.

Bu eğilimlerin yönelimi işçi sınıfına değil ama Syriza'ya doğruydı. Sonuçta, işçiler, doğru bir şekilde, onları kendilerine ihanet etmiş olan tüm siyasi düzenin parçası olarak gördüler.

Bu unsurların Ocak ayından Eylül ayına kadar geçen sekiz ay içinde uğraştıkları şeyler ile Lenin'in ve Bolşevik Parti'nin Geçici Hükümet'in Şubat 1917'de iktidara gelmesi ile Ekim Devrimi arasındaki sekiz aydan nasıl yararlandığını karşılaştırmak gerekiyor. Burjuva partilerin ve onların savunucularının işçi sınıfı üzerindeki etkisini kırma mücadelesi veren ve bu yolla Ekim Devrimi'ni hazırlayan Lenin ve Bolşevik Parti, kitlelerin Geçici Hükümet'e ilişkin yanlısamlarına ısrarla meydan okumuştur. Bolşevikler, çok daha karmaşık siyasi koşullar altında, işçi sınıfı üzerinde her zamankinden daha büyük etki kazanmayı ve böylece Ekim Devrimi'ni hazırlamayı başardılar.

Syriza'nın sözde solunda olan güçler arasında bu tür devrimci uzlaşmazlığın en küçük bir izi yoktu. Onların tamamı, bir Syriza iktidarının AB'nin kemer sıkma politikalarına karşı mücadelenin başını çekeceği hayallerini teşvik ederek onun iktidara gelmesini hazırladılar; ardından, Ocak ile Eylül arasındaki sekiz ayı Syriza hükümetine uyarlanarak, onun politikaları hakkında yalanlar yayarak ve onun ihanetini tamamlama yolunun açılmasını garantiye alarak geçirdiler.

6. “Geniş sol partiler” ve yeni ihanetlerin hazırlığı

Syriza hükümeti, yalnızca Yunan işçi sınıfı için acı bir deneyim değildi. O, aynı zamanda, Syriza'nın iktidara gelmesine yardım ve yataklık yapan ve şimdi onun Yunan işçilerine yönelik saldırısının siyasi sorumluluğunu taşıyan Avrupa'daki ve uluslararası ölçekteki benzeri sahte sol partileri de teşhir etmiştir. İşçileri uluslararası ölçekte uyarmak gerekiyor: bu sahte sol partiler, egemen sınıf onların iktidara gelmelerine izin verdiğinde, en az Syriza'nın Yunanistan'da yaptığı kadar gerici olduklarını kanıtlayacaklar.

Bu partiler, İspanya'daki Podemos ve Almanya'daki Sol Parti ile birlikte, Avrupa'nın dört bir yanında şimdiden kökleşmiş durumdadır. Onlar, Syriza gibi, Sovyetler Birliği'nin ortadan kalkmasının ardından, Stalinist güçler ile ittifaklar geliştirmiş çeşitli küçük-burjuva eğilimler olarak ortaya çıktılar. Bu partiler, orta sınıfın ayrıcalıklı kesimlerinin çıkarlarına uygun emperyalizm yanlısı politikaların eşlik ettiği içi boş kemer sıkma karşıtı söylemden oluşan bir siyasi gündem geliştiriyorlar.

Syriza'dan önce, bu yönelimin Avrupa'daki en tanınmış örneğini, İtalya'daki Komünist Yeniden Kuruluş (*Partito della Rifondazione Comunista*, PRC) oluşturuyordu. *Rifondazione*, Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da kapitalizmi yeniden kurma yöneliminin ortasında, İtalya Komünist Partisi'nin (PCI) dağılmasından doğmuştu. Bu parti, PCI'nin bir hizbinin yanı sıra, Livio Maitan önderliğindeki Troçkizm karşıtı Pablocu revizyonistlerden, Maoculardan ve anarşist eğilimlerden oluşuyordu. *Rifondazione*, 1991'den bu yana, içeride kemer sıkma önlemleri

uygularken Yugoslavya'dan Afganistan'a kadar uzanan emperyalist savaşlara dahil olan bir dizi İtalyan hükümetine katıldı.

Rifondazione tekrar tekrar gerici hükümetlere katılırken, onun savunucuları, gerici politikalar uygulayacak ve işçi sınıfına yönelik saldırılar gerçekleştirecek burjuva partiler inşa ettiklerinin tamamen bilincindeydiler.

Pablocu *International Viewpoint* dergisi, "geniş sol partiler" adını verdiği Syriza ve *Rifondazione* gibi partilerin rolüne ilişkin bir açık tartışmada, "devlet ile partinin onun toplumdaki rolünü kavrayışı arasındaki ilişki"nin ivedi bir konu olduğunu kabul etmişti. Dergi, bu partilerin, "belirli anlarda, açıkça devletin en üst düzeyde kurumsal yönetimine ya da sosyal-liberal [yani kemer sıkma yanlısı] hükümetlere açık destek vermeye yol açan dönüşü olmayan adımlar" attıklarını belirtiyordu.

Syriza'nın iktidara gelmesinden iki yıl önce yaşanan bu tartışma, onun sahte sol destekleyicilerinin siyasi kötü niyetinin altını çizmektedir. Onlar, Syriza'yı sol için ileriye doğru atılmış büyük bir adım olarak selamlarken, uzun bir siyasi ihanetler dizisine devam ettiklerini biliyorlardı. Bu apaçık sinik politikalar arayışı, onların tarihe yönelik kibirli ve aptalca faydacı yaklaşımına dayanıyordu.

Fransa'daki Pablocu Yeni Antikapitalist Parti'nin (NPA) önderi Alain Krivine'e göre, NPA, "bazı konuları çözmez, onları ilerideki konferanslar için açık bırakır. Örneğin, iktidarın alınmasına ilişkin tüm stratejik tartışma, geçiş talepleri, ikili iktidar, vb. NPA, Troçkist olduğunu iddia etmez; gerçekte, Troçkizmi, diğerleri arasında, devrimci harekete katkıda bulunanlardan biri olarak düşünür. Stalinizm altında yapmak zorunda olduğumuz gibi politikaya dikiz aynasına bakarak ulaşmak istemeyen NPA'nın, Sovyetler Birliği, Stalinizm, vb. üzerine hiçbir pozisyonu yoktur. Politika, dönemin çözümlenmesi ve görevler üzerinde bir anlaşmayı temel alır."

NPA, 20. yüzyılın başlıca tarihsel deneyimleri, Marksist hareket ya da işçi sınıfına dönük merkezi devrimci strateji meseleleri hakkında konuşmak istemiyordu. NPA'nın bu tarih dışı temelde formüle ettiği ve onun medyadaki haberlerden edinilmiş yüzeysel izlenimler ya da önderlerinin hükümetteki politikacılarla görüşmelerinden edinilmiş bilgiler eliyle belirlenen politikaları, yalnızca son derece miyop ve gerici karakterde olabilirdi.

Bununla birlikte, Krivine'in sözlerinin ortaya koyduğu gibi, NPA'nın önderliği bunu bir avantaj olarak görüyordu. Bu, onların, kendilerini "sol" gibi göstermeye devam ederken, Syriza gibi "geniş sol partiler"i, kemer sıkma ve savaş partileri olduklarını bildikleri halde, kemer sıkma politikalarına karşı mücadele uğruna büyük bir umut olarak desteklemek gibi ilkesiz taktik manevralara girmelerine izin verdi.

NPA, Yunanistan'da Syriza'nın iktidara gelmesini bir zafer olarak selamlayan uluslararası sahte sol kardeşlik derneğine katıldı. NPA, "Syriza'nın seçim zaferi harika bir haber. Bu, Avrupa'da kemer sıkıma karşı mücadele eden herkese umut verdi." açıklaması yaptı. Bu arada, Almanya'daki Sol Parti, "Yunanistan'daki seçimler yalnızca Yunanistan için değil ama tüm Avrupa için bir dönüm noktasıdır. Avrupa Birliği'nin demokratik bir yenilenmesi ve köklü bir yönelim değişikliği için fırsatlar açmaktadır." diyen bir basın açıklaması yayınlıyordu.

Bunun bir diğer örneği, Sosyalist Parti'nin (Britanya ve İskoçya) önderliğindeki uluslararası eğilimin üyesi Yunan partisi Xekinima'ydı (Başlangıç – Sosyalist Enternasyonalist Örgüt). Syriza'ya girmiş ardından da ayrılmış olan Xekinima, Ocak 2015 seçimlerinde Syriza'yı destekledi.

Xekinima'nın önderi Andros Payiatsos, seçim öncesinde Sosyalist Parti ile yaptığı bir röportajda, Syriza'nın "piyasa güçleri ile bir anlaşmaya varmak için mümkün olan her şeyi yapıyor" olduğuna ilişkin çok sayıda kanıtla rağmen, kitleler, "Syriza hükümetini sola itmek için mücadele etmek zorundalar ve bunu yapacaklar." diyordu.

ABD'deki Uluslararası Sosyalist Örgüt'ün (ISO) Yunanistan şubesi DEA çok daha açıktı. Syriza'nın Sol Platform'unun bileşeni olan bu örgüt şunları yazdı: "Bu yeni koşullarda, bir siyasi parti olarak Syriza'nın yeri doldurulamaz. Onun örgütsel yapısının işleyişi ve tüm partide kolektif katılıma ve demokrasiye sahip üyelik, tercihe bağlı bir durum değil; Syriza'nın, tüm solun ve halkımızın nihai zaferinin bir önkoşuludur."

Latin Amerika'da -şimdi ölmüş olan- Nahuel Moreno önderliğindeki revizyonist hareketten doğan ana partilerden biri olan Brezilya'daki Birleşik Sosyalist İşçi Partisi (PSTU), "Yunan işçilerinin Memorandum ve yağma partilerini alaşağı edecekleri başlıca araç" olarak betimlediği Syriza'ya oy verilmesi çağrısı yaptı.

Bu eğilimler, Syriza'nın kapitalizm yanlısı programına yönelik her türlü eleştirilerini, işçilerin kendilerini Syriza'nın seçim yönelimine tabi kılmasını ve mücadelelerini Syriza'yı sola kaymaya zorlamanın aracı olarak görmelerini talep etme bakış açısından yaptılar.

Onların hiçbiri, Syriza'nın sınıfsal bir çözümlenmesini yapmadı. Bu partinin zaferini toplumsal mücadelelerin bir ürünü olarak göklere çıkarırken, Syriza'nın işçi mücadelelerini bastırmanın ve Yunan sağının uygulama becerisine sahip olmadığı kemer sıkma önlemlerini dayatmanın aracı olarak öne çıkartılmış bir burjuva partisi olduğu gerçeğini gizlediler.

Bu partilerin Syriza'yı teşvik etmesi bir hata ya da bir teorik çözümleme başarısızlığı değildi. Onlar, Syriza'yı ve onun politikalarını, kendi ülkelerinde aynı hali vakti yerinde "sol" akademisyenler, sendika görevlileri, parlamenterler ve meslek sahipleri kesimlerini temsil ettikleri ve kendi sınıf çıkarlarını benzer politikalar aracılığıyla ilerletmeye çalıştıkları için desteklediler. Egemen sınıf Syriza'nın iktidara gelmesine izin verdiğinde, onların hepsi bunu bir model olarak gördüler ve kendilerine de ülkelerinde benzeri bir rol oynama fırsatı verileceğini umdular.

Onlar, Syriza'nın Temmuz ayında milyarlarca avroluk kemer sıkma paketini uygulamasının ardından, ona ilişkin çöşkülerini herkesin önünde ılımlılaştırmak zorunda kalmakla birlikte, onu desteklemeye devam ettiler.

Nitekim Fransa'daki Sol Cephe'den Jean-Luc Mélenchon, Tsipras'ın 5 Temmuz referandumundaki "hayır" oyunu ayaklar altına alarak AB'nin kemer sıkma paketini uygulamasının ardından, "Biz Alexis Tsipras'ı ve onun Yunan halkının direnişine olanak sağlama mücadelesini destekliyoruz." diyerek, onu alkışladı. Sol Cephe'nin, "Alexis Tsipras hükümeti Avrupa'da başka hiçbir iktidarın yapmadığı şekilde direnmiştir. Dolayısıyla o, kendisine karşı açılmış savaşta bir ateşkesi kabul ediyor. Biz bu savaşı, onu başlatanları ve hedeflerini şiddetle kınıyoruz." diyen basın açıklaması, aynı şekilde, gerçeği ters yüz ediyordu.

Syriza'nın yolunu izleyerek iktidara geleceğini uman İspanya'daki Podemos partisinin genel sekreteri olarak sürekli Tsipras ile birlikte kampanya sürdüren Pablo Iglesias, Tsipras'ın kemer sıkma politikalarını, "ya anlaşma ya da avrodan çıkış" alternatifleri olduğu temelinde gerekçelendirdi. Iglesias, "Alexis'in ilkeleri çok açık; ama dünya ve politika, karşılıklı güçler ilişkisi ile ilgili... Yunan hükümetinin yapmış olduğu şey, üzücü bir şekilde, yapabileceği tek şeydir." diye ekledi.

Bir kez daha keskin uyarılar yapmak gerekiyor: Syriza'nın kemer sıkma sicili hakkında bu tür açıklamalar yapan partiler, onun yolunu izleme arayışı içindeler.

DEUK'u bu eğilimlerden ayıran siyasal ve sınıfsal uçurum son derece açıktır. DEUK, işçileri, Syriza'nın hazırlandığı şey konusunda uarmaya çalışırken, sahte sol, Syriza'nın gerici politikalarına siyasi kılıf sağlamıştır.

7. Michael-Matsas'ın partisi EEK'in rolü

Uluslararası Komite, kendi perspektifinin ve çözümlemesinin Yunan işçileri tarafından bilinmesi için elindeki her araçla mücadele etmiş ve onları Syriza'nın oynayacağı rol konusunda uarmıştır. Bununla birlikte, o, Yunanistan'da bir şubeye sahip değildi.

Bunun siyasal sorumluluğu, Yunanistan'daki İşçilerin Devrimci Partisi'nin (EEK) genel sekreteri Savas Michael-Matsas'a aittir. O, DEUK'un Britanya'da Healy önderliğindeki

İşçilerin Devrimci Partisi (WRP) ile yollarını ayırdığı 1985 bölünmesinde, DEUK'un Gerry Healy'yi destekleyen tek şubesine önderlik ediyordu. Diğer şubelerle her türlü tartışmayı reddeden ve onların DEUK'un "tarihsel önderi" olarak betimlediği Healy'nin izni olmadan toplantı yapma yetkisine sahip olmadıklarını ileri süren Michael-Matsas, DEUK ile ilişkileri en ilkesiz temelde kesti. Michael-Matsas'ın bu tavrının siyasi temeli, onun, Healy'nin ulusal oportünist yönelimini paylaşıyor olmasıydı.

Michael-Matsas, DEUK'tan ayrıldıktan sonra, Troçkizmin, "soyut propagandacılık"tan ve "Troçkizmin yenilgiler ve yalıtılma pratikleri"nden kurtulacağı, "Dördüncü Enternasyonal İçin Yeni Dönem"i ilan etti. Onun "Yeni Dönem"i, pratikte, Yunanistan'da PASOK'u desteklemekten ve Mikhail Gorbaçov'un Perestrojka'sını (Yeniden Yapılanma), Sovyetler Birliği'nde "siyasi devrim"in başlangıcı olarak selamlamaktan oluşuyordu. O, bugüne kadarki on yıllarda, Syriza'nın çeperinde faaliyet gösterdi.

EEK, seçim zaferi öncesindeki aylarda coşkulu bir şekilde Syriza'yı destekledi. O, Syriza ile siyasi bir ittifak, "KKE'den, Syriza'dan, Antarsya'dan EEK'e ve diğer sol örgütlere, anarşistlere ve otoriterlik karşıtı hareketlere kadar... tüm işçi ve halk örgütlerinin güçlü bir Birleşik Cephesi"ni geliştirme yoluyla, halkın Syriza'yı sola itmesine yardımcı olabileceğini iddia etti. EEK, Syriza'dan umutlu olan herkese, "kendi önderliklerinden, burjuvaziyle, siyasi kurmaylarla, bütün oportünistlerle ve sermayenin iktidarına aday olanlarla ilişkileri kesmesini talep etmeleri" çağrısında bulundu.

EEK, Syriza'nın tüm siyasi çeperi gibi, asli bir noktayı, Syriza'nın bir burjuva partisi olduğunu dışta tuttu. Michael-Matsas, işçi sınıfına, kapitalizme desteklerini; işçi sınıfına ve sosyalizme düşmanlıklarını kesin bir şekilde kanıtlamış olan bir dizi örgütün ardında birleşmeyi öneriyordu.

İşçilerin, Syriza önderliğinden "burjuvazi ile ilişkileri kesme" talebinde bulunmasını savunmak, yalnızca bu parti hakkında hayaller yaymaya ve onun derhal acımasızca işçi sınıfına karşı döneceğini gizlemeye hizmet edebilirdi. Syriza'nın "önderliği"ne (yani Tsipras ve Varoufakis gibi varlıklı siyasi canilere) "bütün oportünistlerle ve sermayenin iktidarına aday olanlarla" ilişkileri kesme çağrısı, onların akıllarını yitirmelerini talep etmektir.

Yunanistan'daki siyasi manevralarını savunan Michael-Matsas, Syriza'nın burjuva karakterini açığa vurduğu ve onun işçi sınıfına verdiği sözlere kaçınılmaz olarak ihanet edeceği uyarısında bulunduğu için "sekte" bulduğu DEUK'a saldırdı. Syriza'nın seçim zaferinin ardından yazan Savas-Matsas, DEUK'un, "Syriza önderliğinin burjuva doğası

hakkında kimi doğru şeyler söyleyebilmekle birlikte, Syriza'nın zaferinin önemini azaltıyor." olduğunu yazmış ve eklemiştir: "Sekte gruplar, kitle hareketlerine ilgisiz oldukları için, fırsatları göremiyorlar."

Dokuz ay sonra, Savas-Matsas'ın Syriza'ya yönelik coşkusu canlandıran "fırsatlar"ın ve "kitle hareketi"nin bir bilançosunu çıkartmak zor değil. Syriza, Avrupa burjuvazisine kemer sıkma politikalarını sürdürme ve yoksullaştırılmış milyonlarca emekçi den milyarderlarca avro elde etme fırsatı sunmuştur.

"Kitle hareketi"ne gelince; Syriza işçi sınıfı içinde herhangi bir şey inşa etmemiş, bunu denememiştir bile. Syriza bugün, bir burjuva politikacıları grubunun ve onların destekleyicilerinin bir seçim aracı olmaya devam ediyor. O, Yunan kapitalizminin AB ve NATO ile ittifakını ve hesaplanmış bir yan ürün olarak önde gelen Syriza politikacılarının kariyerlerini ve kişisel servetlerini güvence altına almak için, işçi sınıfı içindeki kemer sıkma karşıtı güçlü muhalefeti manipüle etmiş ve kullanmıştır.

Michael-Matsas, DEUK'u, Syriza'yı EEK'in yapmış olduğu gibi göklere çıkarmadığı için "sekte" olmakla suçladı. DEUK, Syriza'nın burjuva bir önderliğe sahip olduğu uyarısında bulunmakla kalmamış (Michael-Matsas'ın memnuniyetle onayladığı nokta), ama onun burjuva bir parti olduğunu ve işçilerin bu yüzden Syriza'ya karşı çıkmak zorunda olduklarını belirtmişti.

Yani, işçi sınıfının kapitalist sınıfa karşı mücadelesi için çağrı yapan DEUK, Marksist yönelimin abecesini korumuştur. Ama 1985'te DEUK'tan kopması onun Marksizm ile bütün bağlarını kesmesine işaret eden EEK'e göre, bu kabul edilemezdi.

EEK Syriza'yı övdü, onun zaferinin "önemi" hakkında muğlak ama coşkulu sözcüklerle yazdı ve onu işçilerin geçeceği harika ve eğitici bir deneyim olarak selamladı. Egemen sınıf Yunanistan işçilerine zehirli Syriza hapını verirken, EEK, DEUK'un hazırlanmakta olan şeyler konusundaki uyarılarını kötülemek için elinden geleni yaptı. EEK, Syriza'nın pişkin bir suç ortağı ve Yunan kapitalizminin gerici bir aracı işlevini görmüştür.

8. DEUK'u inşa edin!

Açıkça belirtmek gerekiyor ki, Syriza hükümeti deneyimi, işçi sınıfı için önemli bir yenilgidir. Şimdi kritik görev, bu yenilgiden siyasi dersler çıkartmak ve işçi sınıfını (Yunanistan'da, AB içinde ve uluslararası düzeyde), önümüzdeki dönemde girişeceği mücadeleler için siyasi olarak yeniden silahlandırmaktır.

Olaylar, işçi sınıfının, burjuva hükümetlere -hatta sözde "radikal sol" partilerin yer aldıklarına- güvenerek ya da bu tür hükümetlere kendisine uygun politikalar uygulamaları yönünde baskı yapmaya çalışarak, en asgari çıkarlarını bile

savunamayacağını kanıtlamıştır. Syriza'nın politikaları, işçilerin devrimci yolu tutmaktan başka bir seçenekleri olmadığını göstermektedir.

Egemen sınıf, işçi sınıfına, Rus proletaryasının 1917'de kapitalizmi neden yıkmaya mecbur olduğunu hatırlatıyor. Egemen sınıfın stratejisi, 20. yüzyılda, Ekim Devrimi'nin ve SSCB'nin varlığının oluşturduğu siyasi ve ideolojik meydan okumaya yanıt olarak Avrupa'nın kapitalist ülkelerinde işçi sınıfına verilmiş olan ödünlerin tamamını paramparça etmektir. İşçiler onlarca yıl geriye atılıyor ve Doğu Avrupa ile Asya'daki yoksullaştırılmış işçi kardeşlerinin seviyesine indiriliyor.

Yunanistan'daki yenilgiden işçi sınıfı sorumlu değildir. Yunan proletaryası mücadelede kararsızlık sergilememiş ve devrimci içgüdülerini defalarca göstermiştir. O, tüm Avrupa'da, kendileri de AB'nin artan saldırıları altında bulunan ve Syriza'nın Yunan işçilerine saldırılarına öfke ve kuşkuyla yaklaşmış olan işçi kitlelerinin dayanışmasını elde etmiştir.

Bununla birlikte, Yunan proletaryası, artan baskıya ve işçi sınıfının öfkesine karşın, kendi siyasi çıkarlarını kendiliğinden ifade etmenin ve kendisini tarihsel görevlerinin düzeyine çıkarmanın yolunu bulamadı. AB'nin ve bankaların acımasız saldırısına karşı mücadelede kendisine önderlik edebilecek siyasi bir önderliği yaratamadı.

Bunun yerine, işçilerin toplumsal muhalefeti, defalarca, kendi vaatlerini çiğnemeye hazırlanırken sinik bir şekilde yalanlar temelinde kitlesel hoşnutsuzluğa seslenen bir parti olan Syriza'nın arkasına akitildi. Syriza, onun Yunan ve uluslararası mali sermayenin dayatmalarına direneceği yanlısamasını yaratan tüm siyasi akımların hizmetine güvendi. Bu geniş sahte sol partiler yığınının, mali sermayenin gerici araçları olarak teşhir edilmesi gerekiyor.

Merkezi görev, yenilgiden sorumlu olan bu partilerin, kişilerin ve siyasi düşüncelerin amansız eleştirisi temelinde, işçi sınıfının yeniden silahlandırılması ve yeni bir devrimci önderliğin inşasıdır. Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin Yunanistan'daki gelişmelerle ilgili olarak yürüttüğü çalışmanın önemi budur.

İşçi sınıfı, Yunanistan'da, Avrupa'da ve tüm dünyada, kendisini, yalnızca, kapitalist sınıfın bütün kesimlerinden tamamen bağımsız, enternasyonalist devrimci bir program üzerine kurulu, işçi iktidarının kurulmasını, kapitalizmin ortadan kaldırılmasını ve bir dünya sosyalist toplumunun kurulmasını amaçlayan yeni işçi sınıfı partilerinin inşası yoluyla savunabilir.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi, işçi sınıfını kapitalist sömürüye, yoksulluğa ve savaşa karşı mücadelede uluslararası ölçekte örgütleyip birleştirmeye çalışan tek siyasi örgüttür. Onun Marksist ve Troçkist ilkeleri savunma uğruna verdiği

onlarca yıllık m¼cadele, işçi sınıfını Şimdi açılmakta olan yeni devrimci aę için silahlandırarak devasa bir siyasi deneyimi ve ayrıntılı biçimde geliştirilmiş bir perspektifi cisimleştirmektedir. Onun Troçkizmin s¼rekliğini savunma uğruna 60 yıllık m¼cadelesinin merkezinde yer alan siyasi ve tarihsel meseleler, Şimdi, yakıcı sorunlar haline gelmiştir.

G¼n¼m¼zdeki belirleyici stratejik mesele, DEUK'un inşasıdır. Yunanistan'daki ve t¼m d¼nyadaki siyasi bilinçli işçileri, aydınları ve gençleri, bu açıklamada ayrıntılı olarak işlenen perspektif uğruna m¼cadele etmeye ve Sosyalist Devrimin D¼nya Partisi DEUK'a katılmaya çağırıyoruz.

BROŐUR İSTEKLERİ ve

İLETİŞİM İÇİN

iletisim@toplumsalesitlik.org

toplumsalesitlik@gmail.com